

BAŞKANLIK SİSTEMİ

Prof. Dr. Hasan Tahsin FENDOĞLU¹

ÖZET

Parlamentarizm, Başkanlık ve yarı-başkanlık sistemlerinin hepsi de demokratik sistemlerdir. *Parlamentarizmin beşiği olan İngiliz temsili rejiminde*, kuvvetler arasında hukuken eşitlik ve denge vardır ama uygulamada yürütme organının üstünlüğü vardır. Parlamentarizmde *Bakanlar Kurulu*, fiiliyatta yalnız yürütme görevini değil, yasama yetkisini de tekeline aldığı için eleştirilmektedir.

ABD'nin Başkanlık sistemi, hükümetin ve siyasetin istikrarına katkıda bulunmaktadır. *Türkiye'de her şey merkezden çözülmekle hantal bir bürokrasi oluşmuştur; merkeziyetçi değil de, yerinden yönetim esas alınmalıdır. ABD'de iki parti sistemi vardır; Başkan iki türlü bir sistemle seçilmektedir. Yargı, yasama ve yürütme kadar güçlüdür. Yasama gücü tamamen bağımsız olup, yürütmenin Meclise yasa tasarısı sunması söz konusu değildir. Kongre, sadece yasama ve denetim işlevi görmektedir; bakanlar (sekreterler) Meclis dışından Başkan tarafından atanmaktadır. Türkiye'de Başbakan, ABD Başkanı'na göre, 2 veya 3 kat daha güçlüdür. Bütçenin uygulamasında ABD'de Kongre, Türkiye'de ise Hükümet yetkilidir.*

Fransa'da uygulanan Yarı-Başkanlık sisteminin özellikleri şunlardır. Cumhurbaşkanı halk seçer, yönetim parlamentarizmde olduğu gibi iki başlıdır; Cumhurbaşkanı ve Başbakan. Fransa'da iki meclis vardır; 491 üyeli Millet Meclisi ve 315 kişilik Senato.

---

¹ İ.Ü. Hukuk Fakültesi Anayasa Hukuku Öğretim Üyesi, UNESCO İnsan Hakları İhtisas Komitesi Üyesi.

Bu yazıda açıklandığı üzere, yarı-başkanlığa yakın bir yerde duran sistemimiz yerine, ülkeye adaptasyonu sağlanabilmiş, belirtilen aksak yanları giderilmiş, Türkiye'ye uygun bir başkanlık sistemi Türkiye'nin yararına olacaktır.

Anahtar Kelimeler: Başkanlık Sistemi, Yarı-Başkanlık Sistemi, Parlamenterizm, Aklileştirilmiş Parlamenterizm, Değişim, Anayasal Değişim, Yenileşme, Avrupa Birliği, Cumhurbaşkanı, Başbakan, Yürütme, İstikrar, ABD, Fransa, Demokrasinin Pekişmesi, Yasama, Yasamanın Denetimi.

PRESIDENTIAL SYSTEM

ABSTRACT

Parliamentarism, presidential and semi-presidential systems are all the democratic systems. The powers in U.K., the British representative regime is the cradle of parliamentary government, there are equality and balance as theoretically but the executive body is above all them in practice. The Council of Ministers in Parliamentarism has been criticized in practice that taking its monopoly not only the executive but also legislative authority

U.S. presidential system, contributes to the stability of the government and politics. Consisted of a cumbersome bureaucracy from the center of everything in Turkey been solved, rather than centralized, decentralized management should be based on. There is a two-party system in the United States, the President is a two-round system selected. The judiciary, the legislature and the executive is strong enough. Legislative power is completely independent of the executive to submit to Parliament the draft law does not exist. The Congress serves as the legislative and audit, and ministers (secretaries) outside the Assembly appointed by the president. Turkish Prime Minister, according to the President of the United States, 2 or 3 times more powerful. The implementation of the budget in the U.S. Congress, the Government is authorized to Turkey. Implementation of the budget in the United States Congress, the Government is authorized to Turkey.

Semi-presidential system features are applicable in France. Public chooses the President, as well as the management of parliamentary

government under two headings, the President and the Prime Minister. In France, there are two chambers, 491-seat Senate and 315-member National Assembly.

As explained in this paper, a semi-presidential system, instead of standing in close proximity to the country been made in adaptation, addressed aspects of the clunky, Turkey will be appropriate for the benefit of a presidential system in Turkey.

Keywords: Presidential System, Semi-presidential system, Parliamentarism, rationalized parliamentarism, Change, Constitutional Change, Innovation, the European Union, the President, the Prime Minister, Steering, Stability, USA, France, democratic consolidation, legislative, legislative control.

GİRİŞ

Başkanlık sistemi için parlamentarizm sisteminin tartışılmasında yarar vardır. Ancak burada parlamentarizm üzerinde yer darlığı nedeniyle durulmayacaktır. Parlamentarizmin tanımı, tarihçesi, parlamenter rejimin dört özelliği (yürütmede çift başlılık, cumhurbaşkanının siyasal sorumsuzluğu, bakanlar kurulunun sorumluluğu ve yürütmenin yasamayı feshi) ile parlamenter rejimin çeşitleri (düalist, monist, aklileştirilmiş ve çağdaş) konuları bu çalışmanın kapsamı dışındadır.²

Başkanlık sistemi temsili rejim türlerinden biridir ve kuvvetler ayrılığı teorisini -parlamenter rejimden farklı olarak- sert şekilde uygular.³ Başkanlık sisteminin ABD'de mucidi "Kurucu Babalar" (*Founding Fathers*) dir. İlk Başkan George Washington, 30 Nisan 1789'da görevine başlamıştır. XVIII nci yüzyılda Amerika'da, Başkanlık sistemi, insan aklından doğmuş bir sistem olarak kabul edilmektedir. Başkanlık sistemi, “*westminster model*” demokrasinin XVIII nci yüzyıl

² Parlamentarizm konusunda detay için şu çalışmalarımıza bkz. Fendoglu, Hasan Tahsin, “Parlamentarizm- Başkanlık Sistemi Tartışmaları Üzerine”, Dicle Üniversitesi Hukuk Fakültesi Dergisi, D.Ü Hukuk Fakültesinin Kuruluşunun 20. Yıldönümüne Armağan, Sy., 7, Diyarbakır, 2003, ss. 1–30; aynı yazar: “Başkanlık Sistemi Tartışmaları”, Analiz, Stratejik Düşünce Enstitüsü, Ankara, 2010; aynı yazar, “Başkanlık Sistemi Türkiye'nin Yararına Olacaktır”, Yankı, Sayı 1073, Şubat 2011.s. 12.

³ Schmitt, Gary J. and Shulsky, Abram N.: The Theory and Practice of Separation of Powers: The Case of Covert Action, in The Fettered Presidency, USA, 1989, p. 59.

sonundaki koşullarına tepki olarak verilen bağımsızlık savaşı sonucunda Amerikalılar tarafından üretilmiştir. Başkan ve Kongrenin ayrı seçildiği, meclisin çift olduğu, başkanın ikinci seçmenlerce (electoral college) seçildiği, federal yapılı bir devlet yapısıdır. Sistem yasama-yürütme-yargı uzlaşınca işlemekte, aksi halde sorun çıkabilmektedir.

ABD'nde Başkan, Kongreyi feshedemez. Kongre de başkanı istifaya zorlayamaz. Mali kaynaklar üzerinde Kongre daha etkilidir. Başkanlık sisteminde, organların yapısı, fonksiyonu ve ilişkilerinde bağımsızlık vardır; buna göre, kuvvetler birbirini kontrol eder ama, yürütme organına üstünlük tanınır. Başkanlık *modelinin* en iyi örneği ABD dir. Sistem, ABD Başkanı, Kongre, Federal Yüksek Mahkeme ve Federe Mahkemelerden meydana gelir.⁴ ABD'de, *Federal Yüksek mahkeme*, Anayasayı korur ve yüksek adalet işleri ile uğraşır. *Yüksek mahkeme*, *Senato'nun onayı üzerine ABD başkanı tarafından atanan bir başkan ve sekiz üyeden⁵ oluşur. Anayasaya göre, iyi hareket ettikleri sürece görevlerine devam eden federal hâkimler fiilen ömür boyu şartı ile bu durumlarını korurlar. Bu da onların bağımsızlığını sağlar.* ABD'de yargı bağımsızdır ve diğer iki kuvvete karşı koyacak güçtedir. *ABD'nde yargı, yürütmeden üstün tutulur.*⁶ Birleşik Devletlerde yargı yetkisi, bir yüksek mahkemeye Kongrenin gerektiğinde zaman zaman kurdurabileceği ikinci derecede mahkemelere verilmiştir. Görüldüğü gibi, *Mahkemeler yargılar ama, kanunun yapılmasına ve uygulanmasına katılmaz.* Kanunu Kongre yapar, mahkemeler olaya uygular, hükümet ise verilen kararı yerine getirir.

1787 tarihini taşıyan ABD Anayasasında, yirmi yedi *amendment* yapılmıştır. Anayasa değişikliği, Federal Meclisin 2/3 ünün kararı ile olur. Başkan'ın, Parlamento dışından iki dereceli seçimle, -dört yılda bir-, iş başına geldiği ABD'de, Başbakan, Bakan ve Bakanlar Kurulu yoktur;

---

⁴ Bu konuda geniş bilgi için bk. Esat Çam, Devlet Sistemleri, Ist. 1993, Der Yayınları, s. 86-139.

⁵ "Üyelerin toplumdaki saygınlığı büyük olup, başkanın maaşına eşit maaşları vardır. Başkanı, protokol gereğince, Amerika Birleşik Devletleri Başkanından sonra ikinci şahsiyet durumundadır"; Çam, Devlet Sistemleri, s. 119.

⁶ Özey, İl Han, "Evvel Allah..Sonra Yüksek Mahkeme", İdare Hukuku İlimleri Dergisi, Ist., 1985, Yıl-6, S. 1-3, s. 201.

Bakanlar, Başkan'ın sekreteridir.⁷ Bunlar resmen bir Kabine teşkil etmezler; son söz de Başkan'a aittir.⁸ Latin Amerika ülkelerinde ve Afrika'da uygulanan başkanlık sistemlerinden farklı olarak, ABD'de, Başkan ve bakanlar, *parlamento üyesi* değildir. Başkan'a, silahlı kuvvetlerdeki atamalar ve savaş ilanı konusunda da geniş yetkiler tanınmıştır.⁹ Amerika kıtası üzerinde elli eyaletin bir araya gelmesiyle kurulan ve bugün tek kutuplu dünyanın lideri sayılabilen Birleşik Devletler'de başkanlık rejimi şöyle belirtilebilir;

Başkan'ın Yasama Fonksiyonu. ABD Anayasasına göre, yasama organı, eşit yetkili iki meclise verilmiştir. Bunlardan biri Senato, diğeri Temsilciler Meclisi'dir. Senato, Birleşik Devletler'in her eyaletinden seçilen ikişer üyeden oluşur (2x50=100 üye). Senatonun üçte biri 6 yılda bir değişir. Temsilciler Meclisi, 435 üyeden oluşan, 25 yaşını bitirenlerin iştirak edebildikleri, iki yılda bir üçte biri değişen bir Meclistir. Kongre (Senato ile Temsilciler Meclisi) toplam 535 temsilciden oluşur. ABD Başkanı'nın Kongre ile ilişkileri şöyledir: Başkan, tatil aylarında kongreyi toplayabilir. Gerekğinde, Kongre toplantılarını uzatabilir. Başkan yardımcısı, Senato'nun başkanıdır, ama oy hakkı, sadece oyların eşitliği halinde vardır. Başkanın af yetkisi vardır. Başkan, Kongreyi feshedemez. Kongre de başkanı istifaya zorlayamaz. Başkanın veto yetkisi vardır. Kanun tasarılarını beğenmezse, yeniden görüşülmek üzere Kongreye iade eder. Başkan Roosevelt döneminde, bu usul çok kullanılmıştır. Ayrıca, Kongre *tatile yaklaşırken*, Başkan, gelen kanun tasarılarını cebine koyabilir, bu durumda kanun kendiliğinden veto edilmiş olur. Başkan, *Kongreye mesaj* göndererek istediği kanunları hatırlatabilir.

Kongre'nin Başkana karşı yetkileri. Kongre, bütçeyi onaylamak veya red etmek yetkisine sahiptir. Başkanın bürokrat tayini ve yaptığı uluslararası anlaşmalar, Senatonun 2/3 onayı ile tamam olur. *Başkanın suçlanması* Temsilciler Meclisinde, *yargılanması* Senato'da olur. Başkan, sadece vatana ihanet halinde görevinden azledilir

⁷ Robert L. Morlan: American Government, Policy and Process, 2. B., USA, 1975, p. 176-177.

⁸ Bu durum ve eleştirel bir yaklaşım için bk. Corwin, Edward S., Presidential Power and the Constitution, Cornell University Press, USA, 1976, p. 171.

⁹ Bu yetkiler için bk. Corwin, Edward S., Presidential Power and the Constitution, p. 162 vd.

(impeachment=suçlama). Bu durumda, Senato ve Federal Yüksek Mahkeme yargılamayı yapar. Parlamenterler, ABD'inde, Avrupa'dan daha etkindirler; *dokunulmazlıkları vardır*. Başkan, Bakanları (sekreterlerini), Senato onayı ile tayin edebilir. Senato, ortalama yirmi yılda bir, Başkanın teklifini red etmiştir. Kabine değil de Başkanın kabinesi (The President's Cabinet) vardır. Kabinde çoğunluğun oyları değil, Başkan'ın tek başına verdiği karar geçerli sayılır; Başkan Abraham Lincoln, bir Kabinde toplantısının ardından, "*8 hayır, 1 evet; evet kazandı*" demişti. ABD siyasi partilerinde grup kararı yoktur. Sosyalist, komünist partiler olmadığı gibi, partilerin ideolojisi de yoktur. Partiler âdem-i merkezîyettir. ABD'yi önceleri Kongre, II. Dünya Savaşına kadar yargıçlar, II. Dünya Savaşı sonrasında Başkanlar yönetmiştir, denilebilir.

Başkanın Yürütme Fonksiyonu. Güçlü, etkin ve isabetli yürütme, milli birliği hızlandırmada bir etken sayılmaktadır ve Başkanlık rejiminin temel esprisi budur. Başkan, yürütmenin tam ve tek başıdır. Başkan, -bazı kayıtlarla- bütün üst düzey yöneticileri tayin ve azleder. Seçimde Başkanı destekleyenler, Başkan tarafından mükâfatlandırılır (spoil sistem). Dış politikayı Başkan tek başına yürütür; Ordu'nun başıdır; Başkomutandır; stratejik kararları alır. Başkan Kennedy, Küba'ya, tek başına verdiği kararla müdahale etmiştir. Başkan, kanunların uygulanmasını denetler. Başkan iki aşamalı bir seçimle gelir; önce her eyaletten temsilciler seçilir; seçilen bu partizan seçmenler de Başkanı seçer. Seçim 4 yılda bir yapılır. Başkan olmak için, 35 yaşın üzerinde ve 14 yıldır ABD'nde mukim olmak şartları aranır. ABD'nde elli eyaletin (federe devletler) hepsi de, içişlerinde serbesttir, yerel parlamentoları, yöneticileri vardır. Ama içişleri, dışişleri, para politikası, iletişim ve yüksek adalet işleri, federal hükümetin sorumluluğundadır.

Başkan'ın Yargı Fonksiyonu. ABD Başkanı, Federal Yüksek Mahkeme (Supreme Court) nin 9 üyesini ömür boyu görev yapmak üzere tayin eder. Federal Yüksek Mahkeme, Anayasa Mahkemesi, Yargıtay, Danıştay ve Yüksek Seçim Kurulu olarak çalışır. Federal Yüksek Mahkeme, tüm adliyelerin hiyerarşik üstüdür. Federal Yüksek Mahkeme, yasama ve yürütmenin Anayasaya uygunluğunu denetler.

YARI BAŞKANLIK SİSTEMİ

Yarı başkanlık sisteminin özellikleri şunlardır, Cumhurbaşkanı halk seçer, yönetim parlamenterizmde olduğu gibi iki başlıdır; Cumhurbaşkanı ve Başbakan. Yarı-başkanlık sistemine ideal paradigma olarak gösterilen Fransa'da iki meclis vardır; 491 üyeli Millet Meclisi ve 315 kişilik Senato.

Türkiye'de 1982 Anayasasının Cumhurbaşkanıya verdiği yetkiler göz önüne alındığında, birçok hukukçu, -cumhurbaşkanı halk tarafından da seçilince, yetkileri itibariyle, sistemi, *yarı-başkanlık* rejimi olarak göstermektedir. 1982 Anayasası, 1958 tarihli Fransa Anayasası ile büyük benzerlik taşımaktadır. Bu açıdan bazılarınca, 1982 Anayasasının kurduğu sistem, yarı-başkanlık sistemi olarak kabul edilmiştir. 1982 Anayasası ile Cumhurbaşkanıya verilen yetkiler, Fransa'dakinden daha çoktur. Sanki Anayasa maddeleri başkanlık için hazırlanmış ama son anda vazgeçilmiş de yarı-başkanlık sistemine dönmüştür.

1982 Anayasası ile Türkiye, hukuken, *yarı başkanlık* sistemine doğru bir eğilim içine girmiştir. Ama Bakanlar Kurulunun hükümetin genel siyasetinden sorumluluğu, meclisten güvenoyu alma zorunluluğu, parlamento önünde kolektif ve bireysel sorumluluğu rejimin parlamenter niteliğini açıkça belirtmektedir. 1961 Anayasasından farklı olarak 1982 Anayasasında Başbakana, bakanların azlini isteme yetkisi tanınmasını klasik parlamentarizmden bir sapma olarak görmek doğru olmayıp, «*rasyonelleştirilmiş parlamentarizm*» yönünde bir gelişme olarak nitelenmek daha doğrudur. Bununla birlikte Cumhurbaşkanı halkın seçmesi konusunda yapılan anayasa değişikliği halk oylaması sonucunda kabul edilmiştir.

Neticede 2007 tarihli anayasa değişikliği¹⁰ndan sonra, Türkiye'de Cumhurbaşkanı halk tarafından seçilecektir. İlk turda, geçerli oyların salt çoğunluğunu alan aday, cumhurbaşkanı olacaktır. İlk oylamada bu çoğunluk sağlanamazsa, oylamayı izleyen 2. pazar günü, 2. tur yapılacak, bu oylamaya, ilk turda en çok oyu alan iki aday katılacak ve geçerli oyların çoğunu alan aday, Köşk'e çıkacaktır. Böylece Türkiye'de

¹⁰ 5678 sayılı ve 31. 5. 2007 tarihli Türkiye Cumhuriyeti Anayasasının Bazı Maddelerinde Değişiklik Yapılması Hakkında Kanun (RG 16. 6. 2007/26554)

Atatürk'ten sonra 70 yıldır cumhurbaşkanlığı seçimlerinde yaşanan krizler halk oylamasında kabul edilen anayasa değişikliği ile artık tarih olmuştur. Halkoyuna sunulan anayasa değişikliği ile cumhurbaşkanı 5 yıllığına seçilecek, bir kişi iki kez seçilebilecek, milletvekili seçimleri 5 yıl yerine 4 yılda bir yapılacaktır.¹¹

NİÇİN BAŞKANLIK SİSTEMİ?

Sistem tartışmaları sadece Türkiye’de değil, dünyada, hem yeni ve hem de eski demokrasilerde gündeme gelebilmektedir. 1950-1990 arasında; Fransa’da yarı başkanlık sistemine geçilmiş (1958), Brezilya’da başkanlıktan yarı-başkanlık sistemine (1960), sonra yeniden başkanlığa dönmüştür (1963). İsrail, başbakanını halkın seçtiği bir sisteme geçmiş (1992), sonra eski sistemine geri dönmüş (2001); Moldova yarı-başkanlıktan parlamenterizme geçmiştir.

12 Eylül sonrasında başlayan "Başkanlık sistemi" tartışmalarında Danışma Meclisi, İstanbul Hukuk Fakültesi Yönetim Kurulu, İstanbul Barosu ve bazı hukukçular, başkanlık sistemini tartışmışlardır. Başkanlık sistemi tartışmasını başlatan Cumhurbaşkanı ÖZAL, 1997 sonrasında sürdüren Demirel olmuştur.¹² DEMİREL’in Başkanlık sistemi talebine Başbakan ECEVİT şiddetle karşı çıkmıştır.¹³ 2002 sonrasında ise Başbakan Recep Tayyip ERDOĞAN, Prof. Dr. Burhan KUZU¹⁴ ve Cemil ÇİÇEK¹⁵ tartışmayı sürdürmüşlerdir.¹⁶

¹¹ Bkz. Anayasa madde 101, 102

¹² Demirel’in Başkanlık sistemi konusundaki çelişkileri ve sırf Özal’la giriştiği iktidar mücadelesi olarak ve kişisel olarak yorumlanması konusunda bk. Oder, Bertil Emrah, “Türkiye’de Başkanlık ve Yarı Başkanlık Rejimi Tartışmaları: 1991-2005 Yılları Arasında Basına Yansıyan Öneri ve Tepkilerden Kesitler”, Başkanlık Sistemi, Ankara 2005, Türkiye Barolar Birliği Yayını, s. 34-35, dn. 7.

¹³ Ecevit’e göre, bu açıkça Atatürk’ün tercihi karşıdır; bk. ODER, s.48-49, dn. 47.

¹⁴ Prof. Dr. Burhan Kuzu’nun gerekçeleri şöyledir; (i) *Koalisyonlar* ve siyasal partilerin yapısı ülkeye istikrarsızlık getirmiştir. (ii) *İki partili sistem* daha iyidir. Bugün liderine küsen parti kuruyor. (iii) *Milletvekili etkisiz ve yetkisiz* olmaktan kurtulacaktır. (iv) TBMM daha bağımsız olacaktır çünkü bugün aslında yasamanın adı yoktur. (v) Aslında bugün Başbakan, ABD başkanından üç kat daha yetkilidir. (vi). Başkanlık sisteminin *dikta* ile ilgisi yoktur, çünkü Başkan’ın Kongrede yetkisi yoktur. (vii). Meclis’in denetimi bugün yok gibi; yasama çalışması da hep hükümetten gelmektedir; tasarıların oranı % 98, teklifler % 2 ama bunlar da hükümet kaynaklıdır. *Bütçe* harcaması Başkanlık sisteminde tamamen kongrededir. Bizde ise hükümettedir. Federalizm Almanya’da da vardır ama Başkanlık sistemi değildir. Kuzu’nun sisteminde çift Meclis ve seçilmiş yargı yoktur. Özbudun’a göre, “parlamenter bir başbakanın, başkanlık sistemindeki başkandan

Başbakan Erdoğan'ın Görüşleri. Başbakan Erdoğan bir konuşmasında başkanlık sistemi talebine gerekçe olarak, bürokratik oligarşiyi göstermiştir. Başbakan Erdoğan'ın bu konudaki görüşleri şöyle özetlenebilir; 21 Nisan 2003: “Siyasetteki tek arzum başkanlık ya da yarı başkanlık modeli. Bunun ideali de Amerika’da uygulanan sistem.” 5 Ocak 2005: “Başkanlık sisteminin tartışılması Türkiye için yararlı olabilir ama bu bizim şu anda gündemimizde yok”. 15 Şubat 2006: “Başkanlık sistemini ben de istiyorum ama şartlar şu anda müsait değil”. 18 Nisan 2010: “Sistemin rahat çalışması konusunda bu olaya (başkanlık sistemi) sıcak bakıyorum. Çok daha seri neticeler alması noktasında...” 10 Eylül 2010: “Bir önyargımız yok. Nihayetinde bununla ilgili gerekirse halk oylamasına gidilir, ama şu anda illa bu olmazsa olmazımız değil”. 25 Eylül 2010: “Ben bu konuyu tartışılсын diye açtım. Bunun tartışılmasının siyasilere de, halkımıza da katacağı çok şey var”.

2 Şubat 2011: “Bence demokratik parlamenter sistem içinde halk tartışmalı, tartışılmalı. Milletın tartışmasından kaçmak, çekinmek demokrasiğe terstir. “Liderler tektir zaten, bunun yanında liderliği paylaştığı ikinci bir kişi olmaz. Ama ‘takım ruhu’ denilen bir olay vardır, ‘takım oyunu’ denilen bir olay vardır, ‘kolektif aklı oluşturmak’ denilen bir olay vardır. Ben, Başkanlık sistemiyle alakalı, ülkemde halk bu kavramları tartışmalıdır, bilmelidir ve şahsen Başkanlık sisteminin daha faydalı neticeler doğuracağına inanıyorum. Bu benim kanaatim. Sayın Bahçeli başka türlü düşünebilir, bir başkası başka türlü düşünebilir. Onların düşüncesine de benim saygım var, ama lütfen benim düşüncemdir, benim düşünceme de saygıları olsun.” “Başkanlık sistemi var, yarı Başkanlık sistemi var. Niye rahatsız oluyoruz bunlardan? ABD’si, Fransa’sı ortada... Almanya’da da bakıyorsunuz şansölye var, bu tür sistemler var, cumhurbaşkanlığı makamları var, güçlendirilmiş... Ama

daha güçlü olduğu da bir gerçektir”; bk. Özbudun, “Başkanlık Sistemi Tartışmaları”, in: Başkanlık Sistemi, Ankara 2005, Türkiye Barolar Birliği Yayını, s. 110. Yazıcıya göre de başbakan, “başkana kıyasla çok daha güçlü”dür; Serap Yazıcı, in: Başkanlık Sistemi, Ankara 2005, Türkiye Barolar Birliği Yayını, s. 136.

¹⁵ Sayın ÇİÇEK, konuşmalarında Başkanlık Sisteminin getirilmesini isterken genellikle iki gerekçeye dayanmıştır; bunlardan biri istikrar, diğeri de AB ile müzakere sürecini kısaltmak gerekçeleridir; Oder, s. 59.

¹⁶ Oder, “Türkiye’de Başkanlık ve Yarı Başkanlık Rejimi Tartışmaları: 1991-2005 Yılları Arasında Basına Yansıyan Öneri ve Tepkilerden Kesitler”, s. 31, 56-57.

bazı yerlerde bakıyorsunuz sadece temsili... Bunlar da var. Bunların tartışılmasından kimsenin gücenmeye bence hakkı yok. Bırakalım tartışılsın, kimse de bundan da rahatsız olmasın.”¹⁷

Başkanlık sistemini savunanlara göre, parlamentarizm miadını doldurmuştur. Parlamentarizmde, öncelikle, iktidarların sınırlandırılmasında en önemli işlev gören kuvvetler ayrılığı ilkesinin uygulanabilmesi zorlaşmaktadır. Ayrıca parlamento kendi içerisinde çıkan hükümeti yeteri kadar denetleyememektedir. Böylece, hükümetler parlamento üzerinde kontrolü ele geçirmekte ve bu da, siyasal istikrarı olumsuz etkilemektedir.

19 ncu yüzyılda görülen modernleşme sürecinde hanedanın ve padişahın tekelindeki iktidar yetkisinin halkın seçtiği temsilcilerden oluşan Meclislere geçmesiyle sorunların üstesinden gelineceğine inanılıyordu. Birinci Meşrutiyet'te Türkiye ilk defa halkın temsilcilerinden oluşan bir Meclis-i Mebusan'la, padişahın yetkilerinin bir kısmı bu temsilcilerin eline geçmişti. Ardından İkinci Meşrutiyet döneminde padişah sistem içerisinde sembolik hale getirilmiş ve siyasal iktidar tamamen Meclis'e ve hükümete geçmiştir. Cumhuriyet dönemi, Osmanlı dönemindeki bu yapılanmayı sürdürmüş, 1924, 1961 ve 1982 Anayasaları parlamenter sistem ekseninde ısrarlı olmuşlardır. Başbakan Özal (1983–1989) ve VIII nci Cumhurbaşkanı Özal'ın başkanlık sistemini ilk kez gündeme getirdiği kabul edilmektedir. Başkanlık sistemi düşüncesi daha sonra Demirel tarafından gelişmiş demokrasi olarak sunulmuştur.

TBMM'nin işlevi gerçekten yasama ve denetim olmalıdır. Türkiye nüfusça bir mozaik halinde olduğundan, bu hale en uygun sistem Başkanlık sistemidir. Nüfusumuz homojen değildir; mezhep, etnik köken gibi farklılıklar, neticede koalisyonları doğurmakta, bu da statükoculuğu getirmektedir. İmparatorluk bakiyesi bir toplum olduğumuz için, bizi Başkanlık sistemi birleştirebilir. Devlet işlerinde ivedilik esastır. Parlamenter yapı, ya İngiltere gibi, monarşi sonrası ülkelerde veya homojen bir toplum olan Almanya ve Fransa gibi ülkelerde başarılı olur.¹⁸

---

¹⁷ Başbakan Erdoğan'ın konuşmalarında detay için bk. 2 Şubat 2011 tarihli yazılı basına.

¹⁸ Fransa, Portekiz, Yunanistan, Finlandiya'daki yarı-başkanlık sistemi için bk. Onar, s. 82-83, 91. İtalyadaki tartışmalar için bk. Onar, Onar, Erdal, “Türkiye’de Başkanlık ve

Biz, Fransa ve Almanya'ya benzemeyiz. ABD'de değişik ırklar vardır. Tek kişi seçilince etnik ve bölgesel vasıflar kalkmakta, toplumda birlik ve beraberlik oluşmaktadır. *Yasama ile yürütme* arasındaki uyumsuzluğu çözecek geleneksel kurum ve araçlar ülkemizde yerleşmemektedir. 1961'den bu güne verilen 251 gensorudan sadece ikisi kabul edilmiştir.

Meclis'in denetim fonksiyonu. Ülkemiz siyasi parti rejiminde, sıkı parti disiplini olduğundan, hükümetler, meclisi adeta noter olarak kullanmaktadırlar. Hükümetleri denetlemek hayaldir. Bizde 1961 Anayasasına göre, yasama güçlüdür. Buna rağmen 1961'den günümüze, Meclisin denetleme vasıtalarından olan gensoru; (251 adet gensorudan sadece 2 tanesi kabul, 249 tanesi red edilmiştir); Meclis soruşturması, (gelen 644, işleme konan sadece 14); Meclis araştırması (gelen 888, sonuçlanan sadece 14), Genel görüşme (gelen 285, görüşülen sadece 53, red 232) dir ki bununla Meclisin denetleme fonksiyonunu kullanamadığı açıktır. Hükümetleri denetlemek bu sistemde daha zordur.

Parlamentarizmin rasyonalizasyonu yeterli midir? Genellikle iki parti sistemine sahip olan Almanya'da parlamentarizmin rasyonalizasyonu başarılı olmuştur ama iki partili sistemin oluşmadığı ülkelerde bu mümkün değildir.¹⁹ Amaç, yasama gücü ve bütçenin denetleyicisi olmaktan çıkan Meclisi asli konumuna döndürmektir. Bakanlar Meclis dışından Cumhurbaşkanı tarafından atanmalıdır. Meclisin ve milletvekilinin itibarı yükseltilmelidir. Parlamentarizm, sorunlarımızı çözmekten aciz kalabilmektedir. TBMM itibarını kaybedebilmektedir.

Aslında Parlatentonun iki önemli fonksiyonu bulunmaktadır: (i) Paranın kontrolü, (ii) Kanun yapmak. Başkanlık sisteminde bu iki güç, gerçekten parlamentoya ait olacaktır. Yetkili ve sorumlunun kim olduğu bu sistemde daha iyi bilinebilir. Başkan büyük bir olasılıkla % 51 oyla gelir. Bu sistem uygulandığında, ülkemizde, 2 partinin kalacağı büyük bir olasılıktır. Halen bütçenin % 100 ünü hükümet hazırlamaktadır. Kanunların % 98'ini hükümet getirmektedir. Parti içi bölünmeler, Meclisteki ayak oyunları yürütmeyi etkilememelidir.

yarı Başkanlık Sistemine Geçmesi Düşünülmeli midir?", Başkanlık Sistemi, TBB, Ankara 2005, s. 83.

¹⁹ Nur Vergin, Milliyet, 14 Şubat 1995.

Güçler ayrılığı gerçek anlamda başkanlık sisteminde vardır. Demokrasinin teminatı sayılabilen güçler ayrılığı, başkanlık sisteminde daha iyi uygulanır. Modern devletin en ayırıcı özelliği kanun egemenliğine dayanmasıdır. Demokrasi ülküsünün en yüksek hedefi de budur.²⁰ Bizde tek parti dönemlerinde yürütme, güçler ayrılığı ilkesine aykırı olarak yaşamaya da egemendi. 1982 Anayasasından önce, parçalı partiler döneminde genellikle, yasama yürütmeye de hâkimdi.

Merkezi hükümet en az yerel iktidarlar kadar istikrarlı olabilmelidir. Türkiye'de hükümetin yetkileri oldukça fazla olmakla birlikte, dayanıksız bir statü içindedir. Küçük bir sarsıntı hükümeti devirmeye yetebilmektedir. Bu konuda iki problemin varlığı ileri sürülebilir; *Birincisi*, yapısal sorun ki, başkanlık sistemi ile giderilebilir. *İkincisi*, *konjonktürel*dir yetenekli insanlarla giderilebilir. Türkiye'de, belediyelerdeki istikrar hükümette bulunmamaktadır. Bir beldenin belediye başkanı dahi, hükümetten daha sağlam temeller üzerine oturur; bir Belediye Başkanı, Türk Ceza Kanununda yazılı vatana ihanet gibi benzeri ağır suçlar işlemezse beş yıl istikrar içinde projelerini uygularken, merkezi hükümet küçük bir siyasi çalkantıda alabora olacak bir tekneyi andırmaktadır. İstikrarsızlık savunulamaz. Bizde, 1980 başlarında, istikrarsızlığı önleme gerekçesiyle, Başkanlık sistemi tartışmaları başlamış, 19 Nisan 1980'de, *Tercüman Gazetesi* bir seminer düzenlemiş, 15 Mayıs 1980'de, *Yeni Forum Dergisi* Anayasa tasarısı hazırlamıştır. Bu örnekler çoğaltılabilir. Netice itibarıyla, ortada bir sistem tartışmasının bulunduğu tartışmasızdır.

1970–1980 arasında 12 hükümet değişmiş; her bir hükümetin ömrü, bir yıldan az olmuştur. DYP'e göre, mevcut sistem nedeniyle Türkiye'nin önü tıkanmıştır, bu tıkanıklığı aşmak için başkanlık sistemine geçilmesi gerekmektedir. Şu anda 61 inci Hükümet (2012) işbaşındadır; ortalama bir hükümetin ömrü olan 5 rakamı ile bunu çarparsak (61x5=305), 305 yıl eder; Oysa Cumhuriyetin henüz 88 inci yılındayız. Bu durum ülkemiz sisteminin ne kadar istikrarsız olduğunu gösteriyor. Süreklilik ve istikrar

---

²⁰ Ali Fuad Başgil, Türkiye Siyasi Rejimi ve Anayasa Prensipleri, Mukayeseli Türk Esas Teşkilat Hukuku Dersleri, C.I, 1. Fasikül, Baha Matbaası, İst. 1957, 4. Başlık, "Kuvvet Birliği Prensipleri ve Kuvvetler Ayrılığı Meselesi", s. 230.

arayışları önemsenmelidir. Başkanlık sisteminin özelliği hızlı karar alma ve bunu hızla uygulamaya koyabilme imkânıdır.

Milletin değerlerine ters düşenler ve seçilemeyeceklerini anlayanlar, başkanlığa kendi kişisel veya ideolojik yararları açısından - yoksa ülkenin yararı açısından değil- karşı çıkmaktadırlar. Başkanlık sistemi, süreklilik ve istikrar demektir. ABD'de başkan öldüğünde, yerine seçilmiş Başkan yardımcısı geçer. Oysa Özal'ın ölümünden sonra Türkiye'de kaos olmuştur.

1991'de TBMM'ye 5 parti girmiş, 3 yıl geçmeden parti sayısı ikiye katlanmış, 10 parti oluşmuştur. Bu arada 6 adet de hülle partisi kurulmuştur. Bu siyasi çarktaki dalgalı siyasete, devlet çarkı nasıl emanet edilecektir? Kaldı ki, seçimle uğraşan hükümet icraat yapamamaktadır.

Sorunlar kaynağında çözülmürse, siyasi istikrar bulunabilir. Hangi şehire ne yatırım yapılacak, kim atanacak, hangi öğretmen nereye atanacak, taban fiyatı ne olacak? Bütün bunların yükü merkezi hantal bir duruma getirmekte, birçok problem doğmaktadır. Bu sorun yerel yönetimlerin güçlendirilmesi ile aşılabılır. Bugün yetkiler, teorik olarak Mecliste olmakla beraber, aslında otorite Hükümettedir. Meclis, adeta, noterlik görevi yapmaktadır.

Ülke yönetimi için güçlü yürütme şarttır. Biz, bilmediğimiz için demokrasinin parlamenterizmden ibaret olduğunu sanıyoruz. Kaldı ki Parlamenterizm, yakın tarihimizde, üç kez kesintiye uğramıştır. Acaba sistemin arızaları mı vardır? Yoksa elbise ile bünye arasında uyumsuzluk mu vardır? Duverger'in 1974 de dediği gibi, "Dünya ekonomisinin bu aşamasında, parlamenterizmin hukuki çerçevesi yetersiz kalıyor. Yürütme, hızlı, dakik, anında ve esneklik içinde kararlar almak zorunda. Bu kararların muazzam bir teknik bilgiye dayanması gerekiyor".²¹

Başkanlık sistemi, federalizmi gerekli kılmaz. Çünkü federalizmin tarihi, coğrafî, sosyolojik ve kültürel açılardan gereken koşullarının hiçbiri Türkiye'de yoktur. Dünyada bugün mevcut sayısı 23 kadar olan federal devletlerin hiçbirinin koşulları Türkiye'ye benzememektedir.

²¹ Milliyet, 14 Şubat 1995, „Entellektüel Bakış“.

Cumhurbaşkanlığı-Hükümet polemliği olmamalıdır. Ülkemizdeki siyaset Cumhurbaşkanlığı-Hükümet polemliğinden etkilenmektedir. Darbelerin nedeni, -bilindiği gibi-genellikle, Meclis'in tıkanıklığıdır. Başkanlık sisteminde ise, devlet-millet kaynaşması daha da etkin olacaktır. *Dualist parti* sistemi olacağından ülkede küçük partilerin getireceği bir kaos olmayacaktır.

Başkanlık sistemi, terör ve Kürt sorununun çözümü için de katkıda bulunacaktır; Başkan bütünlüğü daha iyi sağlayacaktır. Cumhurbaşkanı Sezer'in Başbakan Ecevit'e fırlattığı anayasa kitapçığı Türkiye'ye bir gecede 5 milyar dolar kaybettirmiştir.²² Ermenistan'ın Karabağ'ı işgalinde aktif dış politika isteyen Cumhurbaşkanı Özal ile bu yaklaşımı maceracılık olarak benimseyen Başbakan Demirel arasında polemik çıkmış, dış politikada iki başlılık nedeniyle Türkiye'nin dış politikada etkinliği kırılmıştır.

Tiranlık tehlikesi yoktur. Başkanlık sistemi ile, ülkeye despotizmin geleceğinden korkulmamalıdır. Yaklaşık her 10 yılda bir TBMM tıkanmakta, 2-3 lü koalisyonlar gelmektedir. Bu sistem değişmezse, ülke giderek istikrarsızlık batağına girebilir. Bir kamu hukuku ilkesi olarak, yetki ve sorumluluk paralel olmalıdır. Güney Amerika örnekleri gerçeği göstermez. Başkanlık sistemine karşı çıkanlar gerekçe olarak başarısız Güney Amerika uygulamalarını ileri sürmektedirler. Oysa Güney Amerika örneği bizim için bir ölçüt olamaz, çünkü tarihimiz Güney Amerika ülkelerine benzemez. Arjantin, 1810 yılına kadar, yaklaşık 300 yıllık bir İspanyol kolonisiydi; 1816'da bağımsız oldu; 1853 yılında başkanlık sisteminin kabul etti. Arjantin'in son 64 yılının 20 yılını siviller, 44 yılını askerler yönetti. Kısaca Arjantin'le ortak yanımız yoktur; bunlar eski sömürgelerdir. Türkiye'nin ise, 2000 yıllık devlet birikimi olup, benzer olmayanlarla karşılaştırılması uygun değildir. Başkanlık sistemi, belirtildiği gibi, tarihe ve milli kültüre daha uygundur.

Siyasal partiler ve seçim sistemi. Ülkemizde Siyasal Partiler sert disiplin anlayışı üzerine kurulmuşlardır. Sert politik mücadele geleneği vardır, demokrasi iyi işleyememektedir. Türkiye'de siyasi tıkanıklığı aşmak ve demokratik katılımı artırmak için, denetim eksikliği giderilmeli,

---

²² Gazeteler, 21. 04. 2010.

Devletin ekonomideki ağırlığı azaltılmalı, yerel yönetimlerin güçsüzlüğü giderilmeli ve *Başkanlık sistemi getirilmelidir*.

Yakın ve uzak geleneklerimiz ve başkanlık sistemi. Yakın tarihimizde de şunları görmekteyiz; Atatürk devri (1923–1938 dönemi; 15 sene) başbakanlarla değil Atatürk'le anılır. 1938–1950 (12 sene) arası başbakanla değil, İnönü ile anılır. 1950–1960 arası (10 yıl), Menderes ile anılır. Menderes döneminde şehirleşme oranı ve gelişme daha da artmıştır. AP nin tek başına iktidar olduğu 1965-1969 dönem Demirel ile ANAP'ın tek başına iktidar olduğu 1983-1989 (6 yıl) Sayın Özal ile anılır. AK PARTİ'nin iktidarda bulunduğu 2002–(bugün) arası Sayın Erdoğan'la anılır.

Siyasi geleneğimize uygun, özgürlükçü bir yapı, ABD veya Fransız toplumu gibi bize de gereklidir. Rusya federasyonu da Türk Cumhuriyetleri de, Doğu Avrupa, Arap dünyası, Güney Amerika, Yunanistan'da da benzeri durumlar vardır. Bölgedeki tek istisna Türkiye'dir. ABD de başkan hem yetkili hem sorumlu, Türkiye'de ise yetkili ama sorumsuzdur. Tarihte kurulan bütün Türk Devletlerinin de başkanı vardı.²³ Parlamenter sistem, tek etnik grubun hâkim olduğu ülkelerde daha iyi uygulanır. Gelişmekte olan ülkeler parlamantarizmle iyi yönetilemez. Türkiye, bir tür başkanlık sistemi uygulandığı dönemlerde hamle yapmıştır.²⁴ Mevcut parlamantarizm sistemi kuşkusuz ki diktaya ve darbeye daha müsaittir.

Teçrübesiz bilim ve teçrübesiz zekâ insanlığın somut hayatında bir değer taşımaz. Avamü'l-ulema veya ulemaü'l-avam, meselelerin analiz-tanı ve açıklamasında yetersizdir. Nasreddin Hoca, parasını ahırda kaybetmiş, avluda arar; soranlara, avlunun daha aydınlık olduğunu söyler.²⁵ Milletvekili transferleri, hulle partileri, manipülasyonlara ve operasyonlara açık bir siyasal parti sistemi terkedilmelidir. Özgürlüğü koruyan ve kurtaran otoritedir; bizim için denenmesi gereken yalnız başkanlık sistemidir; Batıdan bilinçsizce alınan bazı yöntemlerin ne büyük hata olduğunu bu ülkede herkes açıkça belirtmektedir. Aslında, hükümet

²³1982 Anayasasınının 110. maddesi Danışma Meclisi'nde görüşülürken Başkanlık sistemini isteyenler vardı; bunlar için bk, Danışma Meclisi Tutanak Dergisi, C. IX, s. 376, 380.

²⁴ Turgut Özal, "Değişim Üzerine", 2 Ekim 1992, İstanbul, Conrad Otel.

²⁵ Özyörük, Türkiye, 12 Haziran 1994.

sistemleri toplumların tarihsel ve toplumsal gerçekleriyle uyumlu olmalıdır. 1909’da, geleneksel siyasal sistemimiz sorun çözemez hale düşünce, İngiltere, Fransa ve diğer Batı ülkeleri örnek alınarak, hanedanların tekelindeki iktidar yetkisi, halkın temsilcilerinden oluşan parlamentolara ve parlamentoların içinden çıkan hükümetlere geçmişti. Günümüz koşullarında yeni bir sistem gereklidir.

Demokrasinin pekişmesi. Dar bölge esası ve iki türlü seçim sistemi diğer partilerin oyuna ihtiyaç göstereceğinden, partiler arasında yumuşama olacaktır. Başkanın güvenoyu problemi olmayacağından, O, en doğru bildiği programı en uygun kişilerle uygulayacaktır. Zaten ülkede iki grup insan vardır: Ülkenin sırtından geçinenler ve ülkeyi sırtında taşıyanlar.

Sartori, başkanlık ve parlamanter hükümet sistemlerinin aksaklarına işaret ettikten sonra, dengeli bir sistem olarak, sorun çıkarmayan bir yarı-başkanlık sistemini salık verir. O’na göre bu sistemin adı, „*alternatif başkanlık sistemi*“dir.²⁶

SONUÇ

Türkiye’nin sorunu, istikrardır. Son 50 yıldan beri bu istikrar istemi, süregelmektedir. Büyük iddialarla (*istikrar/güçlü hükümet/yürütmenin üstünlüğü*) ortaya çıkan 1982 Anayasası’nın ve şu ana kadar yapılan 18 adet değişikliğin dahi bu problemi çözemediği açıktır. Hedefimiz, 2023 yılında, ülkenin büyümesi, kalkınması ve ileri 10 ülke arasına girmesi ise, buna uygun sistem başkanlık sistemidir. Özellikle Cumhurbaşkanı’nın halkın seçmesinin de kabulünden sonra, Türkiye’nin yarı-başkanlık sistemine yakın bir yere geldiği açıktır. Cumhurbaşkanı halk tarafından seçildiğinde, bugünkü yapı devam ederse, başbakanla arasında sürtüşmeler başlayabileceği belirtilebilir. Türkiye’de tıkanmışlığın aşılabilmesi, sistemin problem çözer hale gelebilmesi, parlamentarizmin patolojik uygulamalarının reforme edilmesi için, bir çıkış yoluna ihtiyaç vardır. 1982 anayasasından bugüne 28 senedir *yarı-başkanlık sistemine* yakın bir yerde bulunmaktayız. Esasen Türkiye 1908 tarihinden itibaren *sui generis bir parlamentarizm sistemini*

---

²⁶Giovanni Sartori, Karşılaştırmalı Anayasa Mühendisliği, Çeviren Ergun Özbudun, Ankara-1997, s. 199 vd.

uygulamaktadır. Aslında Atatürk, İnönü, Evren ve Özal parlamenter sistemin sembolik cumhurbaşkanları olmayıp, parlamenter sisteme rağmen birer başkan gibi idiler.

ABD'nin Başkanlık sistemi, hükümetin ve siyasetin istikrarını temin etmekte epey katkıda bulunmaktadır. *ABD'de milletvekili seçiminde iki dereceli dar bölge sistemi uygulanmaktadır. ABD'de Başkan iki türlü bir sistemle seçilmektedir. ABD'de yargı, yasama ve yürütme kadar güçlüdür. ABD'nin 23 Eyaletinde hâkim ve savcıları halk seçer. ABD'de yasama gücü tamamen bağımsız olup, yürütmenin Kongre'ye yasa tasarısı sunması söz konusu değildir; Kongre, sadece yasama ve denetim işlevi görmektedir. Başkan yasaları, Kongre de Başkan'ın kararlarını veto edebilir.*

Kısaca yarı-başkanlığa yakın bir yerde duran sistemimiz yerine, ülkeye adaptasyonu sağlanabilmiş, Türkiye'ye uygun bir başkanlık sistemi Türkiye'nin yararına olacaktır.

YARARLANILAN KAYNAKLAR

Andrew Hill and Anthony Whichelow: **What's Wrong with Parliament?**

Penguin Books, England, 1964

A.F.Pollard

:**The Evolution of Parliament**, Second Edition, New York 1964.

Anayasa Mahkemesi Kararları:E.1984/14, K. 1986/7, 13.06.1985, AYMKD-21.

Anayasa Mahkemesi Kararları: E. 1986/24, K. 1986/24, 9.10.1986, AYMKD-22.

Aldıkaçtı, Orhan

:**Modern Demokrasilerde ve Türkiye'de Devlet Başkanlığı**, İstanbul 1960.

Armağan, Servet

:**1961 Anayasası ve Bakanlar Kurulu**, İstanbul 1978.

Arsel, İlhan

: **Türk Anayasa Hukuku**, Ankara 1959.

Başgil, Ali Fuad

:**Türkiye Siyasi Rejimi ve Anayasa Prensipleri, Mukayeseli Türk Esas Teşkilat Hukuku Dersleri**, C.I, 1. Fasikül, Baha Matbaası, İst. 1957, 4.

- Batum, Süheyl :Başlık,"Kuvvet Birliği Prensibi ve Kuvvetler Ayrılığı Meselesi".
:“**Siyasal Rejimler ve Türkiye’deki Arayışlar**”, TBB Uluslararası Anayasa Hukuku Kurultayı’nda Başkanlık Sistemi, 9-13 Ocak 2001, **Başkanlık Sistemi**, Türkiye Barolar Birliği Yayını, Ankara 2005.
- Balta, T. B. :Türkiye’de Yürütme Kudreti, Ank. 1960, AÜSBFY; N. Bilge, **Bakanların Görev ve Sorumlulukları**, Ankara 1956.
- Bockel, Alain :“**Yarı Başkanlık Rejimi**”, 9-13 Ocak 2001, Başkanlık Sistemi, Türkiye Barolar Birliği Yayını, Ankara 2005.
- Bıçak, Vahit :**Improperly Obtained Evidence (A Comparison of Turkish and English Laws)**, Ankara 1996.
- Corvin, Edward S. :**Presidential Power and the Constitution**, Cornell University Press, USA, 1976.
- Çam, Esat :**Devlet Sistemleri**, Der Yayınları, İstanbul 1993.
- Erdoğan, Mustafa :**Anayasal Demokrasi**, 2. B., Siyasal Kitabevi, Ankara 1997.
- Ergül, Teoman :“Başkanlık Sistemi Tartışılırken“ , **Başkanlık Sistemi**, Türkiye Barolar Birliği Yayını, Ankara 2005.
- Fendoğlu, Hasan Tahsin :“Uluslararası İnsan Hakları Belgelerinin Uygulanmasında ‘Bağımsız Ölçü Norm’ veya ‘Destek Ölçü Norm’ Sorunu”; Temel Hak ve Özgürlüklere ilişkin Uluslararası Normların İç Hukukumuza Etkileri, Bildiri, Anayasa Mahkemesi Yayını, **Anayasa Yargısı–2000**, C. 17, Ankara 2000.
- Fendoğlu, Hasan Tahsin :“2001 Anayasa Değişikliği Bağlamında Temel Hak ve Özgürlüklerin Sınırlanması (Anayasa’nın 13. maddesi)”, 2001 Yılında Yapılan Anayasa Değişikliklerinin Hak ve Özgürlüklere Yansımaları, Bildiri,

- Antalya, 26–27 Nisan 2002, **Anayasa Yargısı**, C. 19, Ankara 2002.
- Fendoğlu, Hasan Tahsin :“Parlamenterizm-Başkanlık Sistemi Tartışmaları Üzerine”, DÜHFD, Diyarbakır 2003, Sy. 17, sh. 1-34.
- Güneş, Turan :**Parlamenter Rejimin Bugünkü Manası ve İşleyişi**, İÜHFY, İstanbul 1956.
- Güneş, Hasan Fehmi :“TBMM Bütçe Görüşmelerinde Başkanlık Sistemi-2004”, **Başkanlık Sistemi**, Türkiye Barolar Birliği Yayını, Ankara 2005.
- Gürbüz, Yaşar :“Başkanlık Rejimi sadece ABD’de başarılı oldu” , Yeni Yüzyıl, 13 Nisan 1996.
- Gerhard Loewenberg (edited by): **Modern Parliaments, Change or Decline?** Aldine-Arher-ton, Chicago 1971.
- Gemalmaz, M. Semih : **Avrupa İnsan Hakları Komisyonu Önünde Türkiye-1-: Kabul Edilebilirlik Kararları**, Beta, İstanbul 1997.
- Gönenç, Levent :“Türkiye’de Hükümet Sistemi Değişikliği Tartışmaları: Olanaklar ve Olasılıklar Üzerine Bir Çalışma Notu”, **Başkanlık Sistemi**, Türkiye Barolar Birliği Yayını, Ankara 2005.
- Gözler, Kemal : **Anayasa Değişikliği Gerekli mi? 1982 Anayasası için Bir Savunma**, Ekin Kitabevi, Bursa 2001.
- Hazır, Hayati :**Demokrasilerde İstikrarsızlığın Sebebi Olarak Siyasal Şiddet ve Terörizm**, Basılmamış Doçentlik Tezi, Konya, 1992.
- Hafizoğulları, Zeki : “Türk Hukuk Düzeninde İnsan Haklarını Kayıtlayan Hükümler”, **İnsan Hakları Merkezi Dergisi**, C. III, Sy.1, Ocak-1995.
- Heyet :**Türk Parlamento Tarihi**, I. C., Ank. 1996.
- Human Rights Law Journal, 31 December 2000, Vol. 21, No. 9-12.
- Huntington, Samuel P. :**Political Order in Changing Societies**, Yale University Pres, New Haven and London 1968.

- John Stuart Mill : **Prefaces to Liberty**, (Selected Writings), Edited by Bernard Wish, USA, 1959.
- Jean Blondel-Richard Sinnott and Palle Svensson: **People and Parliament in the European Union**, Participation, Democracy and Legitimacy, Clarendon Pres, Oxford 1998.
- John Henry Barrows : **The World's Parliament of Religions**, Vol. II, London 1893.
- Kalaycıoğlu, Ersin :“Başkanlık Sistemi: Türkiye'nin Diktatörlük Tehdidiyle Sınava”, **Başkanlık Sistemi**, Türkiye Barolar Birliği Yayını, Ankara 2005.
- Kenneth Bradshaw and David Pring : **Parliament and Congress**, London 1972.
- Kumkumoğlu, Ali Kemal :“TBMM Bütçe Görüşmelerinde Başkanlık Sistemi-2004”, **Başkanlık Sistemi**, Türkiye Barolar Birliği Yayını, Ankara 2005.
- Kuzu, Burhan :**Parlamentar Rejimde Devlet Başkanının Konumu ve 1961-1982 Anayasalarında Durum**, İstanbul 1989.
- Kuzu, Burhan :**Türkiye İçin Başkanlık Sistemi**, Fakülteler Matbaası, İstanbul 1997.
- M.E.Beggs Humphres and D.W.Humphreys: **The Story of Parliament**, London 1962.
- Martin L. Fausold and Alan Shank (Edited by): **The Constitution and the American Presidency**, Published by State University of New York, USA, 1991.
- Oder, Bertil Emrah :“Türkiye’de Başkanlık ve Yarı Başkanlık Rejimi Tartışmaları: 1991-2005 Yılları Arasında Basına Yansıyan Öneri ve Tepkilerden Kesitler”, **Başkanlık Sistemi**, Türkiye Barolar Birliği Yayını, Ankara 2005.
- Okandan, Recai Galib : **Amme Hukukumuzun Anahatları**, I. Kitap, İstanbul 1971.
- Onar, Erdal :“Türkiye’de Başkanlık ve Yarı Başkanlık Sistemine Geçilmesi Düşünülmesi midir?”, **Başkanlık Sistemi**, Türkiye Barolar Birliği Yayını, Ankara 2005.

- Özal, Turgut :“**Değişim Üzerine**”, 2 Ekim 1992, İstanbul-Conrad Otel.
- Özbudun, Ergün :“Başkanlık Sistemi Tartışmaları”, **Başkanlık Sistemi**, Türkiye Barolar Birliği Yayını, Ankara 2005.
- Özok, Özdemir :“Önsöz”, **Başkanlık Sistemi**, Türkiye Barolar Birliği Yayını, Ankara 2005.
- Özer, Atilla : **Batı Demokrasilerinde ve Türkiye’de Hükümetin Kuruluş Yöntemleri** (Doktora Tezi), Ankara, 1981, Ankara İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi, Yayın No. 143.
- Philip Norton (edited by): **National Parliaments and the European Union**, Frank Cass, London 1996.
- Philip Lynch, Nanette Neuwahl and G. Wyn Rees: **Reforming the European Union-from Maastricht to Amsterdam**, Longman, London 1998.
- Richard Corbett MEP, Francis Jacobs and Michael Shackleton: **The European Parliament**, 4th edition, London 2000.
- Robert L. Morlan :**American Government, Policy and Process**, 2. B., USA, 1975.
- Robert S. Hirschfield (edited by): **The Power of the Presidency, Concepts and Controversy**, Third Edition, New York 1982.
- Schmitt, Gary J. and Shulsky, Abram N.: **The Theory and Practice of Separation of Powers: The Case of Covert Action**, in The Fettered Presidency, USA, 1989.
- Sır Courtenay Ilbert : **Parliament, Its History, Constitution and Practice**, Oxford University Press, London 1964.
- Turan, İlter :“Başkanlık Sistemi Sevdası: Zayıf Temelli Bir Özlem”, **Başkanlık Sistemi**, Türkiye Barolar Birliği Yayını, Ankara 2005.
- Turhan, Mehmet :**Hükümet Sistemleri ve 1982 Anayasası**, Diyarbakır 1989.
- Türkiye Barolar Birliği, Yayına Hazırlayan Av. Teoman Ergül: **Başkanlık Sistemi**, Ankara 2005.

- Villone, Massimo :“Türkiye Barolar Birliği Uluslararası Anayasa Hukuku Kurultayı’nda Başkanlık Sistemi”, 9-13 Ocak 2001, **Başkanlık Sistemi**, Türkiye Barolar Birliği Yayını, Ankara 2005.
- Vincenzo Miceli :**Modern Parlamentolar, Parlamento Hukuk ve Siyaseti Etüdüleri**, Çeviren Atıf Akgüç, Ankara 1946.
- W. Ivor Jennings :**Parliament**, Cambridge University Press, Cambridge 1948.
- Yazıcı, Serap :**Başkanlık ve Yarı-Başkanlık Sistemleri, Türkiye İçin Bir Değerlendirme**, İstanbul Bilgi Üniversitesi Yayını, İstanbul 2002.
- Yazıcı, Serap :“Başkanlık Sistemleri: Türkiye İçin Bir Değerlendirme”, **Başkanlık Sistemi**, Türkiye Barolar Birliği Yayını, Ankara 2005.
- Yüzbaşıoğlu, Necmi :“Türkiye Barolar Birliği Uluslararası Anayasa Hukuku Kurultayı’nda Başkanlık Sistemi”, 9-13 Ocak 2001, **Başkanlık Sistemi**, Türkiye Barolar Birliği Yayını, Ankara 2005.

[www.geocities.com/vbicak/incal.htm\(case](http://www.geocities.com/vbicak/incal.htm(case) of incal/turkey (41/1997/ 825/1031) (9 June 1998).

www.hudoc.echr.coe.int/hudoc_1doc2/HEJUD/199901/incal.batj.doc

www.mfa.gov.tr/turkce/grupa/ab/abab/ABulusal.htm.

www.tbmm.gov.tr/develop/owa/tasari-teklif-ss.ilgili-komisyenlar?kanunlar.

www.tbmm.gov.tr/anayasa/Anayasa2001.htm